

Bloquejat el projecte de cablejar Barcelona

El projecte de cablejar la Barcelona del 92, promogut per l'Ajuntament de la ciutat, sembla haver-se frenat. Josep Gifreu, professor de Periodisme de la Universitat Autònoma de Barcelona, que recentment ha fet públic un estudi sobre el tema, i el físic expert en Telecomunicacions, R. Ruiz de Querol reflexionen sobre la problemàtica de dur-lo a terme.

Barcelona haurà d'esperar.

Blanca Lucas

Initiatives, SA, societat promoguda per l'Ajuntament de Barcelona, pretén integrar Barcelona en l'Europa del 92, en el marc dels JJOO, amb una xarxa de cable instal·lada similar a la d'altres països europeus com Anglaterra, França, Bèlgica o Holanda. Segons Gifreu, hi havia una raó de pes internacional darrere el projecte: «l'acord assolit al si de la Unió Internacional de Telecomunicacions (UIT) de procedir a la reconversió general dels sistemes de comunicació per arribar a un únic sistema integrat de comunicacions mundial, universal, intel·ligent, cap al 2000».

La iniciativa, concebuda com a servei públic, necessitava, però, el suport de totes les institucions públiques. L'administració central de l'estat, explica Gifreu, mantingué des de l'inici una postura d'indefinió política. D'altra banda, l'administració local, ferma defensora del projecte, hagué d'establir una cooperació amb els monopolis de televisions i telecomunicacions que ostenten TVE i Telefónica i, alhora, amb promotors privats, capa-

ços de tirar endavant una iniciativa el cost de la qual s'avaluà en 30.000 milions de pessetes. Calia aconseguir 200.000 abonats que pagarien vora 3.000 pessetes. No cal dir que sense una voluntat política de suport aquest projecte no podia engegar-se des d'una perspectiva de servei públic. Calia invertir uns diners que, donada la infraestructura actual, no serien mai rendibles si considerem que la xarxa de cable té una vida màxima de 20 anys.

Ruiz de Querol incideix en la necessitat d'establir una cooperació amb empreses privades capaces de promoure un mercat inexistent en el terreny de la televisió per cable, sobretot pel que fa a la producció de programes propis. «La necessitat de crear mercats —manifesta— implica, òbviament, el risc del fracàs del projecte». Si tenim en compte les possibilitats tecnològiques de la transmissió per cable, mitjançant la fibra òptica, que significarien la creació d'una vintena de canals nous, ¿on és, però, el mercat per a aquest potencial de difusió?

D'altra banda, la necessitat de Telefónica de restaurar la qualitat del seu servei condiciona la capacitat d'inversió de la companyia, tal com ho ha ma-

nifestat recentment el seu president, Cándido Vázquez, en demanar «un temps de reflexió» de 3 o 4 mesos.

Les conclusions de l'estudi de Gifreu revelen que aquestes dues tecnologies tendeixen a completar-se cada dia més. «El satèl·lit és una alternativa relativament econòmica. La recepció col·lectiva de programes per satèl·lit resulta tècnicament i econòmicament molt atractiva». Segons Ruiz de Querol, s'ha resolt el problema estètic d'imaginar-nos una ciutat com Barcelona plena d'antenes parabòliques, de tal manera que aviat serà possible instal·lar petites antenes adossades als vidres de les finestres de les cases. No oblidem, però, que el satèl·lit actua només com a receptor. Josep Gifreu aposta en les seves conclusions per una fórmula que alterna la utilització del satèl·lit com a receptor amb la redistribució posterior de xarxes de cable. «No oblidem —manifesta— que la naturalesa, quantitat, qualitat i diversitat dels serveis que ofereixen els sistemes de cable (...), sobretot en les xarxes interactives de fibra òptica, no poden fer dubtar, almenys políticament,quina és l'alternativa de futur que cal potenciar en un país industrialitzat». □